

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **V. C.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 czerwca 2024 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania kasacyjnego
zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 162/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt III K 206/20,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 listopada 2021 r., II AKa 162/21, zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt III K 206/20, skazujący m.in. V. C. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrok Sądu II instancji został zaskarżony kasacją wniesioną przez obrońcę skazanego, który zarzucił w niej naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z nienależytą obsadą Sądu I instancji.

Postanowieniem z dnia 12 maja 2022 r., III KK 239/22, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

Pismem, które wpłynęło do Sądu Okręgowego w Szczecinie w dniu 8 lutego 2024 r., skazany wniósł o wznowienie postępowania. Uzasadniając swój wniosek powołał się na niewłaściwą, nieobiektywną ocenę dowodów, uchybienie polegające na nieuwzględnieniu wymienionych przez niego dowodów, gdy jednocześnie wnioskodawca stwierdził, że brak było tych dowodów. Poza tym zauważył nieprawidłowe ustalenia dotyczące czasu pobytu w szpitalu, różnice w opiniach lekarskich dotyczących długości rany, niewiarygodność i sprzeczności w zeznaniach świadka J. A. Dodał, że w jego ocenie krótki czas pobytu w szpitalu, powrót pokrzywdzonego o własnych siłach, świadczą o przypadkowości zadania ran.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W razie stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo to nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, w tym dotyczących przymusu adwokackiego. O oczywistej bezzasadności wniosku możemy mówić wtedy, gdy nie zawiera on żadnych racjonalnych i obiektywnych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia określonych przepisami prawa procesowego, a wskazanych w art. 540, 540a i 540b k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2022 r., II KO 125/21).

Złożony przez skazanego wniosek nie został sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego, jak nakazuje przepis art. 545 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy odstąpił od wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia tego braku formalnego, z uwagi na treść pisma, niewskazującą na zaistnienie jakichkolwiek podstaw do wznowienia postępowania w niniejszej sprawie.

Przypomnieć wypada, że podstawy dla wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem wylicza art. 540 k.p.k. Są one precyzyjnie opisane i z uwagi na wyjątkowość możliwości przełamania prawomocności wyroku sądowego – obejmują jedynie najpoważniejsze okoliczności, jakie z uwagi na zasady procesu karnego (art. 2 k.p.k., m.in. że

podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne) powodują, że sprawę należy rozstrzygnąć ponownie. Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek powoduje, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (tak SN w postanowieniu z dnia 21 Kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Podlega weryfikacji jedynie to czy np. ustalono prawomocnym wyrokiem, że popełniono przestępstwo w związku z pierwotnym postępowaniem i istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące m.in. o tym, że czynu nie popełniono i nie były one znane wcześniej (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), przepis stanowiący podstawę wydania orzeczenia został uchylony przez Trybunał Konstytucyjny z uwagi na jego sprzeczność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą (art. 540 § 2 k.p.k.), albo potrzeba wznowienia wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską (art. 540 § 3 k.p.k.).

Ponieważ zawarta we wniosku argumentacja, nie może doprowadzić do wznowienia postępowania, niecelowe było wzywanie skazanego do uzupełnienia braku formalnego w postaci sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie przez adwokata lub radcę prawnego oraz wniesienia opłaty od wniosku. Samo wskazanie, że w toku postępowania dochodziło do nieprawidłowości, czy zdaniem skazanego określone dowody powinny zostać ocenione w odmienny sposób, nie może stanowić podstawy wznowienia postępowania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówiono więc przyjęcia powyższego wniosku do rozpoznania.

Nie oznacza to jednak, że nie jest możliwe złożenie kolejnego wniosku. Musi być on jednak sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego i prezentować podstawy wznowieniowe przewidziane w k.p.k.

[J.J.]

[ms]

